

ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ
ПРИЈАВЛЕНА: 29.3.2021.
ОП. ЈЕД. 09 БР 502/21

Образац - 1

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ФАКУЛТЕТ: Филолошки факултет

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ

о пријављеним кандидатима за избор наставника и сарадника у звање

І. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке:
01/04-3. 230/21 од 1. 2. 2021. Сенат Универзитета у Бањој Луци

Ужа научна/умјетничка област: Српска књижевност и култура са компаратистиком и теоријом књижевности на наставним предметима Српска књижевност од барока до класицизма, Српска књижевност средњег доба, Српска књижевност предромантизма, Српска књижевност романтизма, Академско писање и Култура говора

Назив факултета: Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци

Број кандидата који се бирају: један (1)

Број пријављених кандидата: један (1)

Датум и мјесто објављивања конкурса:
Дневне новине *Глас Српске*, Бања Лука, сриједа, 10. фебруар, 2021. године, стр. 17.

Састав комисије:

- а) др Горан Максимовић, редовни професор за УНО Српска и компаративна књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Нишу, предсједник

- б) др Мило Ломпар, редовни професор за УНО Српска књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду, члан
- в) др Ранко Поповић, редовни професор за УНО Српска књижевност и култура са теоријом књижевности и компаратистиком на Филолошком факултету у Бањој Луци, члан

Пријављени кандидати: проф. др Душко Певуља, ванредни професор Филолошког факултета Универзитета у Бањој Луци

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

Први кандидат

а) Основни биографски подаци :

Име (име оба родитеља) и презиме:	Душко (Вујо и Петра) Певуља
Датум и мјесто рођења:	3. 4. 1976. године
Установе у којима је био запослен:	Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци (2001–2009); Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци (2009–)
Радна мјеста:	Асистент (2001–2006); виши асистент (2006–2010); доцент (2010–2015); ванредни професор (2015–)
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	Одбор за књижевност Академије наука и умјетности Републике Српске; Друштво наставника српског језика и књижевности Републике Српске; Српско просвјетно и културно друштво Просвјета Републике Српске; Центар за српске студије Бањалука; Комисија за наставне садржаје о националном страдању Републичког просвјетно-педагошког завода

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци
Звање:	Професор српског језика и књижевности
Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2000. године
Просјечна оцјена из цијелог студија:	8,6
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци
Звање:	Магистар књижевних наука

Мјесто и година завршетка:	Бања Лука, 2005. године
Наслов завршног рада:	„Позиција приповједача у српској сеоској приповиједи“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Магистар књижевних наука
Просјечна оцјена:	8,8
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци
Мјесто и година одбране докторске дисертације:	Бања Лука, 2009. године
Назив докторске дисертације:	„Тихомир Остојић као историчар српске књижевности“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Наука о књижевности
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	<p>1. Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци, асистент за предмет <i>Српска књижевност XIX вијека</i>, Одлука бр. 05-138/01 од 5. 4. 2001. године;</p> <p>2. Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци, виши асистент за предмет <i>Српска књижевност XIX вијека</i>, Одлука број 05-82/06 од 16. 3. 2006. године;</p> <p>3. Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, доцент на ужу научну област „Теорија и историја књижевности“, за предмете <i>Српска књижевност XVIII вијека</i> и <i>Српски предромантизам</i>, Одлука број 05-3845-XXXVIII-14.11.1/10 од 15. 7. 2010. године;</p> <p>4. Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, ванредни професор за ужу научну област Специфичне књижевности – српска књижевност, Одлука Сената Универзитета 02/04-3.2036-118/15 од 6. 7. 2015. године;</p> <p>Одлуком Сената Универзитета број 02/04-3.1334-48/20 од 25. 6. 2020. године, претходна ужа научна област изједначена је са облашћу Српска књижевност и култура с компаратистиком и теоријом књижевности.</p>

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије последњег избора/реизбора

(Навести све радове сврстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Д. Певуља, *Обнова србистике*, хрестоматија са пратећим студијама, Народна и универзитетска библиотека РС, Бања Лука, 2013. године.

Члан 19. 25.

Д. Певуља, *Повратак србистици*, Арт принт, Бања Лука, 2015. године.

Члан 19. 3.

Д. Певуља, „Дубровачка књижевност у историји српске књижевности Тихомира Остојића“, *Љетопис Матице српске у Дубровнику*, Београд, 2010. године, стр. 365–372.

Члан 19. 8.

Д. Певуља, „Допринос Јована Суботића и Јована Ристића српској књижевној историји“, *Philologica slavica vindobonensia*, Беч, 2012. године, стр. 317–334.

Члан 19. 8.

Д. Певуља, „Слојевитост стваралачке личности“, *Philologia Mediana*, година 3, број 3, Филозофски факултет, Ниш, 2011. године, стр. 499–512.

Члан 19. 11.

Д. Певуља, „Обнова српске филолошке традиције“, *Philologia Mediana*, година 6, број 6, Филозофски факултет, Ниш, 2014. године, стр. 93–108.

Члан 19. 11.

Д. Певуља, „Србистика и сербокроатистика“, *Слово*, број 45, Никшић, 2015. године, стр. 82–117.

Члан 19. 11.

Д. Певуља, „Парадокси Саве Мркаља“, *Крајина*, број 33/34, Бања Лука, 2010. године, стр. 89–99.

Члан 19. 8.

Д. Певуља, „Романсирање стварности. Роман као уланчавање кадрова“, *Агон*, Бања Лука, 2014. године, стр. 7–19.

Члан 19. 9.

Д. Певуља, „Обнова србистике“, *Крајина*, број 45/46, Бања Лука, 2013. године, стр. 245–272.

Члан 19. 12.

Д. Певуља, „Два вијека Петра Петровића Његоша“, *Крајина*, број 49, Бања Лука, 2014. године, стр. 1–15.

Члан 19. 12.

- Д. Певуља, „Лаза Костић о Његошу“, *Његош у Андрићграду*, Андрићград, 2014. године, стр. 138–145. **Члан 19. 17.**
- Д. Певуља, „Проблем посредовања у роману *Злотвори* Драгослава Михаиловића“, *Српска проза данас*, зборник радова, Билећа–Гацко, 2012. године, стр. 64–68. **Члан 19. 17.**
- Д. Певуља, „Приповједни поступци у роману *Корени* Добрице Ћосића“, *Српска проза данас*, зборник радова, Билећа–Гацко, 2011. године, стр. 125–135. **Члан 19. 17.**
- Д. Певуља, *Два вијека Сала дебелозга јера Саве Мркаља*, Арт принт, Бања Лука, 2010. године. **Члан 19. 25.**
- Д. Певуља, Предраг Лазаревић: *Окрајци о књижевности, настави књижевности, изложбама, позоршту и политици*, Арт принт, Бања Лука, 2010. године. **Члан 19. 25.**
- Д. Певуља, *Споменица академику Бранку Милановићу*, Академија наука и умјетности Републике Српске, Бања Лука, 2014. године. **Члан 19. 25.**
- Д. Певуља, „Српска књижевна традиција у Босни и Херцеговини“, *Philologia Mediana*, година 5, број 5, Филозофски факултет, Ниш, стр. 641–650. **Члан 19. 30.**
- Д. Певуља, „Ка проучавању и представљању српске књижевности у Босни и Херцеговини“, *Статус српске књижевности у БиХ*, Бања Лука, 2011. године, стр. 111–116. **Члан 19. 30.**
- Д. Певуља, „Слојевитост Андрићевог литерарног исказа“, приказ књиге Предрага Лазаревића *Андрић о Босни*, Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Бања Лука, 2010. године, *Крајина*, број 38/39, 2010. године, стр. 267–269. **Члан 19. 43.**
- Д. Певуља, „У традицији усменог казивања“, приказ романа *Ауслендер* Пантелије Дудића, Београд, 2011. године, *Крајина*, број 41/42, 2012. године, стр. 345–349. **Члан 39. 43.**

Д. Певуља, „Национална и демократска права утемељена на истини“, приказ књиге Добрице Ћосића *Босански рат*, Службени гласник, Београд, 2011. године, *Крајина*, број 43/44, 2021. године, стр. 368–375.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Поузданост читања и непоузданост сјећања“, приказ књиге Рајка Петрова *Нога Запиши и напиши*, Свет књиге, Београд, 2011. године, *Крајина*, број 33/24, 2012. године, стр. 376–379.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Понављање истога“, приказ књиге Живка Перића *Балкански рецидив*, Арт принт, Бања Лука, 2012. године, *Крајина*, број 47/48, 2013. године, стр. 330–332.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Аутентичност Кочићеве националне мисли“, поговор књизи Божицара Бојанића *Свјетлост Кочићеве мисли и духа*, Арт принт Бања Лука, 2013. године, *Крајина*, број 47/48, 2013. године, стр. 333–335.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Од случаја до страдања“, приказ књиге Жарка Шарића *Маршалова слика*, Арт принт, Бања Лука, 2013. године, *Крајина*, број 47/48, 2013. године, стр. 336–338.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Необични приповједачки вијенац“, приказ књиге Вељка Черкете *Колијевка љубави*, Арт принт, Бања Лука, 2014. године, *Крајина*, број 51/52, 2014. године, стр. 370–373.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Дела Николе Кољевића“, чланак поводом објављивања *Дела Николе Кољевића*, *Крајина*, број 43/44, 2012. године, стр. 91–95.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Награда Никола Милошевић“, чланак поводом награде за филозофију и књижевну теорију *Никола Милошевић*, *Крајина*, број 45/46, 2013. године, стр. 169–170.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Судбина књижевних часописа“, текст поводом четрдесетог броја часописа *Крајина*, *Крајина*, број 40, 2011/2012. године, стр. 1–12.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „У спомен на професора Луку Шекару“, текст поводом смрти Луке Шекаре, *Крајина*, број 43/44, 2012. године, стр. 332–337.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Поводом педесетог броја“, текст поводом педесетог броја часописа *Крајина*, *Крајина*, број 50, 2014. године, стр. 1–5.

Члан 19. 43.

Д. Певуља, „Богатство стваралачке личности“, текст поводом смрти Предрага Лазаревића, *Прилози настави српског језика и књижевности*, Бања Лука, 2015. године, стр. 233–238.

Члан 19. 43.

Радови послуже последњег избора/реизбора

(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодова сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

Научна монографија националног значаја

Певуља, Душко, *Приповједачки свијет Светозара Ђоровића*, Центар за српске студије, Бања Лука, 2019. године (103 странице).
ISBN 978-99976-27-20-9

Научна монографија *Приповједачки свијет Светозара Ђоровића*, након вишедценијске скрајнутости, у истраживачки фокус ставља разноврсно и обимно дјело једног од најзначајнијих српских писаца Светозара Ђоровића. Аутор се дјелимично дотиче и могућих разлога зашто је једно репрезентативно дјело великог мајстора писане ријечи знатан период остало изван пажње српске науке о књижевности. Књижевноисторијским приступом Ђоровићево дјело се посматра у своме времену, онако како је настајало и стадијално се обликовало, жанровски разгранавало, умјетнички преображавало и смисаоно заокруживало. Издвојени су препознатљиви елементи стилских формација реализма и модерне у чијим поетичким процедурама се Ђоровићев опус конституисао. Аналитичко-критичком методом у посебним цјелинама анализирано је приповједачко умијеће Светозара Ђоровића, затим његов романијерски свијет те приповједачки, есејистички и мемоарски текстови који тематизују страдање писца и његових сународника са подручја Херцеговине у Првом свјетском рату. У читавој монографији *Приповједачки свијет Светозара Ђоровића* наводе се, према потреби, важни моменти из његове биографије као и одјечи у рецепцији које су његове књиге изазивале непосредно послуже објављивања а узимају се у обзир и резултати студија и расправа које представљају најзначајније моменте у тумачењима његовог укупног дјела. Добро осмишљена и пажљиво конципирана, ова научна монографија, на крају, садржи и користан преглед живота и рада знаменитог писца те попис његових објављених књига, избор из досадашње презентације и његове рецепције.

Члан 19. 3. (10 бодова)

Научна књига међународног значаја

Певуља, Душко, *Књижевна историја и национална филологија*, Књижевна задруга Српског националног вијећа, Подгорица, 2020. године (288 страница).
ISBN 978-9940-27-183-1

Радови у првој цјелини посвећени су освјетљавању зачетака, теорије и историје књижевноисторијског жанра у српској науци о књижевности. Ниједно од наведених питања у србистици није испитано на адекватан начин, према нашем мишљењу и због тога што се српска филологија кретала чешће странпутицама него путањом коју је дефинисао Вук Стефановић Караџић у првој половини деветнаестог вијека. Неке од најважнијих књижевноисторијских синтеза, након првобитног публикавања, до данас нису прештампане и критички размотрене. То је, на примјер, случај са првом *Историјом српске књижевности* на српском језику, коју је написао знаменити полихистор Стојан Новаковић. Прво издање његове синтезе изашло је 1867. године, друго 1871. године. Друга цјелина књиге доноси радове у којима се описују поетичке препознатљивости и анализира књижевноисторијски статус заборављених и неоправдано скрајнутих пјесника, попут Саве Мркаља, Васе Живковића и Јована Сундечића. Смисао књижевне историје јесте у непрестаним реинтерпретацијама и ревалоризацијама, успостављању равнотеже између *становишта садашњости* и *становишта прошлости*. Уколико то не чини, ова дисциплина изневјерава своје темељне постулате и поткопава смисао свога постојања. Најзад, у завршном дијелу књиге, расправља се о статусу србистике у нашем времену, као и о томе да ли је она данас, и у коликој мјери, институционализована национална филолошка парадигма. Другачији од осталих текстова уврштених у књигу *Књижевна историја и национална филологија* јесте њен посљедњи чланак. У њему је садржан могући одговор на питање зашто се србистика споро (и прилично мукотрпно) враћа својим славистичким коријенима и вуковским рјешењима. Болоњска концепција универзитета и науке, беспоговорно фаворизована у нашем времену, потиснула је из своје оптике национални идентитет као непожељну, ретроградну категорију. У непрестаном научном и општем друштвеном *развитку*, није упутно сјећати се, нарочито не властите прошлости. Тако је, пред нашим очима и убрзано, *друштво знања* постало друштво прописаних норми у које се ваља уклопити ако рачунате на то да будете *мапирани*.

Члан 19. 5. (10 бодова)

Научна књига националног значаја

Певуља, Душко, *Читање поетика*, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, Бања Лука, 2020. године (245 страница).
ISBN 978-99955-58-66-6

У текстовима које обједињује књига *Читање поетика* могу се препознати трагови интересовања за различите видове поетика. Њих није могућно, ни упутно, раздвајати као засебна подручја испитивања. Суочавање са сложеним свијетом књижевних творевина то снажно потврђује. Увјерени смо и да готово свако истраживање књижевних творевина садржи и занимање за поетику: стилске формације, опуса или засебних дјела. У огледу о данас заборављеном непосредном свједоку Велике сеобе (1690), Атанасију даскалу Србину, и његовом спису, идентификујемо укрштање жанровских облика и поетичких конвенција старе српске књижевности и тек заснивајућих облика српске књижевности с почетка осамнаестог вијека. Неоправдано скрајнути Гаврил Стефановић Венцловић, *славни проповједник* из прве половине осамнаестог вијека, састављао је своје бесједи под

утицајем двије омилићке школе: источнохришћанске (византијске) и њему савремене украјинске (барокне). Српски свепјесник Петар Петровић Његош јединствен је примјер књижевног ствараоца великих сублиматорских способности, који умјешно обједињава усмена и писана обличја наше литерарне традиције те елементе различитих стилских формација (класицизма, предромантизма и романтизма). Умјетнички најрепрезентативније драмско дјело Ђуре Јакшића, *Јелисавета кнегиња црногорска*, привлачи пажњу, поред свега осталог, и због тога што садржи обиљежја како романтичарске трагедије тако и историјске драме, али их истовремено и превазилази, зато што нека темељна својства оба ова жанра не слиједи до краја. Костићева *позница* „Пролог за *Горски вијенац*“ била је занимљива јер је остала запостављена приликом тумачења овога пјесника, а затим и због тога што представља особен дијалог Лазе Костића са Његошем, дијалог у којем овај, крајем деветнаестог вијека оспоравани велики пјесник, у сусрету са Његошем актуелизује и притврђује неке од кључних ознака сопствене поетике. Стварајући на размеђу вијекова, приповједач и романсијер Светозар Ђоровић израста из реалистичког књижевног наслеђа, које, у својим најбољим приповједачким остварењима и романескним творевинама, обременује неким од типичних обиљежја модерне. Студија о српском полихистору Слободану Јовановићу проблематизује и тематизује његов однос према знаменитим претходницима и савременицима, при чему је ауторова основна интенција била да у портретима савременика, које је магистрално обликовао Јовановић, уочена су нека доминантна обиљежја његовог стваралачког приступа и поступка. Двојицу прилично различитих пјесника, Зорана Костића и Ђорђа Нешића, према темељној поставци ауторових истраживања, повезује однос према историји српског народа и способност уживљавања у њене преломне догађаје, али и њихово повезивање са савременим тренутком, у којем настају њихове важне пјесме. Најзад, у текстовима посвећеним књижевним критичарима и историчарима књижевности, Предрагу Лазаревићу и Бранку Милановићу нарочито, у првом плану је анализа њихових начина освјетљавања поетика писаца којима су се у својим испитивањима бавили. На примјер, Бранко Милановић се скоро пола вијека интензивно бавио опусом Иве Андрића, нарочито оним дјелима, белетристичким и есејистичким, у којима је велики писац тематизовао и проблематизовао умјетничко стварање.

Члан 19. 6. (8 бодова)

Оригинални научни рад у научном часопису међународног значаја

Д. Певуља, „Бајковити маштар у башти сљезове боје“, *Љетопис*, Народна библиотека „Стеван Самарцић“, Пљевља (Црна Гора), број 3, 2015. године, стр. 31–40. ISSN 2336-971X

Рад је настао поводом обиљежавања стогодишњице смрти знаменитог српског приповједача Бранка Ђопића (1915–1984). У средишту пажње је једна од његових најзначајнијих приповједачких књига под насловом *Башта сљезове боје*. У првом дијелу текста указано је на омаловажавања и политички прогон кроз који је прошао писац због својих критичких ставова о југословенском друштву с краја четрдесетих и у педесетим годинама двадесетог вијека. Патња кроз коју је прошао писац оставила је трага у његовој души и књижевном дјелу, а можда понајвише у прологу *Баште сљезове боје*, у „Писму

Зији Диздаревићу“. У другом дијелу рада анализирају се два главна приповједачка тока и умјетничка слоја у знаменитој збирци: онај који је исприповиједан из перспективе доживљајног „ја“ (непосредно из дјетиње перспективе) и онај који је везан за перспективу приповједачког „ја“, са накнадним сазнањима и искуствима. У пресеку те двије перспективе открива се смисао Ћопићевог приповједачког свијета, не само у овој збирци већ и у знатнијем дијелу његовог књижевног опуса.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Поетичка, историјска и филолошка свијест у поезији Зорана Костића“, *Октоих*, Подгорица (Црна Гора), 2017. године, година 7, број 8, стр. 83–90.

У раду се резимирају најважнија обиљежја стваралачког лика пјесника, драмског писца и преводиоца Зорана Костића. Та обиљежја су висока и непрестано наглашавана поетичка, историјска и филолошка свијест. У бројним својим пјесмама, скоро у свакој пјесничкој збирци, Костић проблематизује најважнија поетичка питања: настанак пјесме, задатак пјесника, однос према сазнатљивом и несазнатљивом у пјесничком казивању те императивне задатке и подразумејвана ограничења умјетничке ријечи. Наглашена је и снажна историјска свијест пјесника Зорана Костића, који тематизује неке од кључних момената из националне прошлости. Карактерише га снажно ураћање у различита историјска раздобља, нарочито у она у којима је српски народ био изложен стравичним страдањима. Анализирана је и србистичка димензија Костићеве поезије, у којој се увјерљиво и одговорно проговара о драматичној судбини српског језика.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Петар Кочић у књижевној периодици“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига 66, свеска 1, Нови Сад, 2018. године, стр. 89–107.

У раду су представљена четири часописа: *Преглед*, *Развитак*, *Коријен* и *Путеви* који су поводом различитих годишњица смрти Петра Кочића по један свој број у цјелини посветили овоме писцу. Иако у периодици различитих уређивачких концепција и поетичких усмјерења, и поред тога што су објављени у различитим временима, између њих постоје бројне сродности у односу према Петру Кочићу, његовом животу и раду. Ако се посматрају заједно, што је случај у овом раду, у њима се могу издвојити четири истраживачке линије: а) освјетљавање пишчеве биографије и прилика у којима је стварао и дјеловао; б) оцртавање политичког лика и политичке идеологије овог народног трибуна; в) разматрање критичких оцјена изнесених о првим књигама Петра Кочића и г) тумачење унутрашњих приповједачких и поетичких својстава Кочићевог књижевног дјела. У раду се указује на богату историју читања Кочићевог дјела и на стални интерес књижевне периодике за његова разноврсна својства и значења. Истовремено се назначавају и мијене у приступу једном обимом невеликом дјелу за које не престаје занимање како критике тако и читалаца.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Мотив слободe у књижевном дјелу Петра Кочића“, *Philologia Mediana*, година 10, број 10, Ниш, 2018. године, стр. 157–171.

Доступно и на: <https://izdanja.filfak.ni.ac.rs/casopisi/2018/philologia-mediana-10-2018>. Доступно и на: <http://www.philologiamediana.com/index.php/phm/article/view/71/66>.

У раду се анализирају важни биографски моменти Петра Кочића на којима је овај особени стваралац заснивао своју духовну специфичност. У бројним приликама, приватним писмима, новинским чланцима, књижевним приказима, есејистичким текстовима, предавању о Ђури Јакшићу те исказима пред истражним органима, Петар Кочић истиче слободу као неупоредиву вриједност свога духовног и литерарног свијета. То нарочито долази до изражаја у његовој литератури кроз поступак обликовања књижевних јунака, који су сви одреда носиоци идеје слободе, са њом живе, за њу се боре и од ње страдају. Слободни и неустрашиви су подједнако његови комични јунаци, као што су Давид Штрбац и Симеун Ђак, као и трагични јунаци попут Реље Кнежевића и дјечака Лује из приповијетке „Мећава“. Тако свепрожимајући принцип Кочићевог животног пута и опредјељења постаје најзнатнији мотив његовог књижевног дјела. Према вишем судбинском налогу, или некој друкчијој закономјерности, његов посљедњи литерарни текст је пјесма у прози „Слободи“, једна од најљепших химни слободи исказана на српском језику.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Пјесник велике сублимације“, *Његошев зборник Матице српске*, број 3, Нови Сад, 2018. године, стр. 153–169.

У огледу је представљена књига књижевног историчара Миодрага Поповића *Боник цетињски* у којој је на синтетички начин интерпретирано књижевно дјело Петра Петровића Његоша. Освијетљене су доминантне особине Поповићевог научног приступа и главни токови његових аналитичко-критичких путања. У средишту његове пажње је Његошево књижевно дјело које је сагледано кроз три различита облика поетског исказивања: љубавну, космичку и херојску поезију. Поповић дубински анализира морфологију Његошевих дјела посебно се задржавајући на њиховим архетипским обрасцима, културолошким моделима, жанровској разноврсности и поетичким ознакама. У сталним настојањима да проникне у сложену структуру умјетничких склопова дјела великог српског пјесника, Поповић проицљиво уочава многобројне видове преображавања, укрштања и прожимања различитих слојева на којима се темељи његово дјело. Миодраг Поповић наглашава да је Његош умјетник са ненадмашним даром сублимације. Размотрени су и други чиниоци које аутор укључује у анализу пјесниковог дјела: биографски моменти, историјски чиниоци, генеза умјетничког сазријевања те основне естетичко-филозофске претпоставке Његошеве поетичке оригиналности.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Радмило Маројевић о обнови србистике“, *Српски језик*, година 24, број 24, Београд, 2019. године, стр. 767–776.

У раду се разматра допринос Радмила Маројевића обнови аутентичне српске националне

филологије – србистике, и то кроз анализу његових књига из ове области, појединачних чланака и научних расправа те представљањем његовог доприноса организацији научних скупова из области српске филологије, покретању србистичких часописа и креирању програмских докумената обновљене србистике. Посебно је истакнут значај Маројевићеве историјске, прекретничке књиге *Ђирилица на раскршћу векова* (1991). У раду се скреће пажња и на Маројевићево интересовање за статус српског језика у односу на друге словенске језике, на подручју упоредне граматике, гдје се србистика не обнавља него, радовима овога аутора, научно утемељује и шири опсег својих истраживачких компетенција. Истакнуто је да обновитељским напорима српских филолога овај дијахронијски аспект даје посебну снагу и важно учвршћење. Поменут је и Маројевићев рад на подручју српске текстологије, гдје се издвајају његова критичка издања и текстолошка читања Његошевих дјела *Горски вијенац*, *Луча микрокозма* и *Биљежница*.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Романсијерски првенац Светозара Ђоровића“, *Октоих*, година 9, број 10, Подгорица, 2019. године, стр. 65–72.

У раду се анализира први и најбољи роман Светозара Ђоровића под насловом *Стојан Мутикаша*. Иако превасходно приповједач, Ђоровић је написао и неколико приповијести и четири романа, међу којима се по вриједности издваја његов романсијерски првенац. У раду се посебно испитују приповједачки поступци и технике приповијedaња на којима писац утемељује умјетнички свијет овога свога дјела. Иако је социјална компонента важна за изграђивање главног јунака, Ђоровић у његовом обликовању није занемарио ни индивидуално-психолошке карактеристике. Усредсредивши се на неумјерену страст стицања која господари његовим јунаком, писац показује колико она разорно дјелује на људско биће и у којој мјери га ускраћује за све друге видове живота. Напоредо са Стојаном Мутикашом као главним јунаком дјела, Ђоровић је увјерљиво приказао и средину у којој он израста и захваљујући којој је уопште могућ као прилично особен јунак. Писац чије дјело припада епоси реализма, Ђоровић користи и неке приповједачке моделе који га приближавају поетици модерне, који ће, доцније, још више доћи до изражаја у његовим жанровски разноврсним дјелима.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Одјаци Велике сеобе у поезији Ђорђе Нешића“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига 67, свеска 2, Нови Сад, 2019. године, стр. 581–591.

Ђорђе Нешић, један од најистакнутијих савремених српских пјесника, тај свој високи статус потврђује и у неколико антологијских пјесама посвећених Великој сеоби из 1690. године. У овом раду анализирају се његове пјесме посвећене овом прекретничком догађају са далекосежним импликацијама по судбину српског народа. У првом дијелу рада укратко се указује на снажан одјек који је Велика сеоба изазвала и још увијек изазива у српској историјској науци, књижевној и културној историји те српској књижевности (нарочито поезији). Наглашено је да се ради о једном од најпродуктивнијих хронотопа српске пјесничке традиције. Ђорђе Нешић том хронотопу и његовим препознатљивим топосима прислужује свој раскошни пјеснички индивидуални таленат. У захтјевној сонетној форми или у лирски минијатурним дистисима (од којих су састављене неке његове пјесме из овог

комплекса), он депатетизовано и смиреним тоном Велику сеобу опјевава кроз њен метонимијски лик (патријарха Арсенија Чарнојевића), призивањем једног од њених очевидаца и свједока (Стефана Раваничанина) или активирањем предањског сазнања из властите породичне традиције. Нешић послушнује и осјећа било историје снажним уживљавањем у њену магистралну путању. Истовремено, моменат у којем настају његове пјесме о којима је ријеч, обиљежен прогоном крајишких Срба с краја двадесетог вијека, пјесник сагледава како у контексту Велике сеобе, тако и у односу према сеобама као трагичном фатуму националне повјеснице. И кад појединим његовим пјесмама промине тон резигнације, оне су, цјеловито посматрано, у знаку преимућства живота над песимизмом, и то живота у својим најелементарнијим појавностима.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Периодизација српске књижевности Јована Суботића“, *Philologia Mediana*, година 12, број 12, Ниш, 2020. године, стр. 431–442.

Доступно и на: <http://www.philologiamediana.com/index.php/phm/issue/view/12/12>.

Поред бројних других подручја у којима се са успјехом исказивао, Јован Суботић је оставио трага и у теорији српске књижевне историје. Он није био историчар књижевности, али је у неким својим радовима који припадају овој науци дошао до рјешења која су често примјењивана и преузимана, а ни до данас нису изгубила своју оправданост. Иако у расправи „Неке черте из повестнице сербског књижества“ књижевноисторијски доста поуздано сагледава књижевност прве половине деветнаестог вијека, у њеној проширеној варијанти на њемачком језику те у предговору антологији *Цветник српске словесности* Суботић успоставља самосвојан периодизацијски концепт цјелокупне српске књижевности, потврђујући тиме један од кључних принципа сваке релевантне књижевне историје: да се поједини дијелови једне националне књижевности, као и питање закономјерности њеног развоја, не могу приказати без увида у њену цјелину. Књижевноисторијска рјешења која је утемељио представљају Суботића као свестраног ствараоца који је умрио да књижевноисторијски мисли и имао изражену књижевноисторијску свијест.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Стихотворни умотворац: о поезији и књижевноисторијском статусу пјесника Васе Живковића“, *Октоих*, година 10, број 11, Подгорица, 2020. године, стр. 99–112.

У раду се најприје приказују живот и рад заборављеног пјесника, свештеника и националног радника из друге половине деветнаестог вијека у Војводини, Васе Живковића. Указује се на његово интелектуално и стваралачко стасавање, као и на значајне послове које је обављао и којима је својом марљивошћу давао допринос и снажан печат. У средишту огледа је анализа доминантних поетичких, стилских и умјетничких особености невеликог пјесничког опуса Васе Живковића, који је сакупљен и презентован тек после његове смрти. Истиче се његова блискост са поетиком класицизма, предромантизма и романтизма, стилских формација у вријеме чијег трајања се одвијало

пјесничко формирање овог лирског ствараоца. Судаћи по најуспјелијим пјесмотворима Васе Живковића, без његовог дјела слика српске поезије друге половине деветнаестог вијека је селективна и ускраћена за једног важног, у појединим просијањима, значајног ствараоца.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Д. Певуља, „Књига као интегрални чинилац српског духовног јединства“, *Љетопис Српског културног друштва Просвјета*, број 24, Загреб (Хрватска), 2020. године, стр. 293–303.

У раду се анализира национални значај књижевноисторијске и културноисторијске дјелатности Стојана Новаковића, знаменитог полихистора и првог аутора интегралне историје српске књижевности написане на српском језику. У средишту рада је Новаковићева *Српска књига, њени продавци и читаоци у 19. вијеку*, у којој се расправља о заснивању српског издаваштва, проблему дистрибуције српске књиге на читав српски језички простор, заснивању и значају српских институција које би се бавиле књигом. Новаковић сматра да међу Србима не постоји културни и духовни саобраћај, да књига објављена у Београду тешко стиже до тада неослобођених српских подручја и да се посредством књиге може остварити духовно јединство српског народа. Истиче се актуелност и Новаковићеве књиге и његових идеја данас када је српски етнички простор поново расцјепкан, устињен и неповезан.

Члан 19. 8. (10 бодова)

Оригинални научни рад у научном часопису националног значаја

Д. Певуља, „Поетичко начело индивидуализма у лирици Ђуре Јакшића“, *Филолог*, година 8, број 16, Бања Лука, 2017. године, стр. 180–194.

У раду се истражују најважније поетичке основе лирске поезије Ђуре Јакшића. Истакнуто је да су изразита романтичарска својства и повезаност пјесникових књижевних дјела и животних датости одређујуће обликовали природу Јакшићевог умјетничког свијета. Посебно је издвојено начело индивидуализма, које је на више начина, са посебном упечатљивошћу, функционално моделовано у Јакшићевој лирској поезији. Поетичко начело индивидуализма одредило је тематско-мотивски распон Јакшићеве поезије и сва друга њена препознатљива својства: повишену осјећајност, специфичну атмосферу, изразиту сликовитост и језичку самосвојност.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Читање као преиспитивање“, *Радови Филозофског факултета*, број 19, Пале, 2017. године, стр. 25–40.

У раду се издвајају и анализирају најважније карактеристике критичарског и

научноистраживачког лика Предрага Лазаревића (1929–2014). Плодан и разноврстан стваралац Лазаревић је по основној вокацији био проучавалац књижевности који се интензивно бавио и питањима из области методике наставе књижевности. Био је истакнути културни јавни посленик, ликовни, позоришни и књижевни критичар. У раду се указује на одређујуће претпоставке његове истраживачке и интерпретативне позиције те главне одлике његових критичарских становишта. Подједнак интерес је испољавао према унутрашњим чиниоцима књижевних текстова и изванлитерарним чињеницама које припадају подручјима социјалне, политичке и културне историје. Није, у том смислу, био склон ниједној врсти редукционизма, пренаглашавања једних на рачун других својстава умјетничких творевина. Промишљао је суштину књижевне, ликовне и позоришне критике, испитивао њихове најважније претпоставке, могућности и главне задатке. Посвећенички је трагао за плодноним просторима значења и зрачења које настају у саодносу различитих умјетности, којима се проширују изражајне могућности сваке од њих. Једно кратко вријеме се ангажовао и у политици, али највише као аутор текстова на различите политичке теме, у којима је истраживао на неопходности усаглашавања националне политике са културним обрасцима који се обликују у књижевности и духовности.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „У зачараном кругу прељуће жељезне судбине: Један поглед на судбину и умјетничке особености дјела Саве Мркаља“, *Годишњак Друштва чланова Матице српске у Републици Српској*, број 8, Бања Лука, 2018. године, стр. 15–34.

У првом дијелу огледа разматра се однос српске лингвистике и науке о књижевности према дјелу Саве Мркаља, који је, и када су истицане његове реформаторске заслуге за националну филологију, остајао у сјенци свога великог савременика Вука Караџића. Реформу српске ћирилице извршио је Сава Мркаљ у својој знаменитој расправи необичног наслова *Сало дебелого јера либо азбукопротрес* из 1810. године. Трагична судбина овога језикословца умногоме је допринијела да се Мркаљеве заслуге, понекад нехотично, а неријетко и из пуког незнања, приписују другима. У другом дијелу рада освјетљавају се поетички ставови Саве Мркаља и указује на умјетничке особине и вриједности његовог занимљивог (обимом невеликог) пјесничког опуса.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Књижевна историја и национална филологија“, *Филолог*, година 9, број 17, Бања Лука, 2018. године, стр. 456–480.

У раду се представљају и разматрају главна својства књижевноисторијског приступа Тихомира Остојића. Освјетљава се магистрална линија његове научне путање, која почиње синтетичким приказом једног раздобља српске књижевности, наставља књигама и радовима о класицима српске књижевности (Доситеј Обрадовић, Захарија Орфелин, Бранко Радичевић, Јован Стерија Поповић) и врхуни у интегралној *Историји српске књижевности*. Стваралачки лик овога књижевног историчара не може се схватити, ако се не узме у обзир широк распон његових интересовања за различита питања из културе и књижевности његовог времена. Био је просвјетитељски оријентисан национални

посленик, гимназијски професор, реформатор културних институција и књижевних часописа, секретар Матице српске и уредник њеног најстаријег гласила те, пред крај живота, декан новооснованог Филозофског факултета у Скопљу. Средишњи проблем књижевноисторијског представљања српске књижевности Остојић је видио у разумијевању њеног препорода (препорођаја). Схватајући препород као дуговременски процес, његов зачетак лоцирао је међу Србе католике у Дубровнику, а завршетак у вријеме Вукове дјелатности у првој половини деветнаестог вијека. Остојић је увиђао посебан значај завршних стадијума преорода. Због тога је истицао важност истраживања српске књижевности и културе од Велике сеобе (1690) до штампања првих књига Доситеја Обрадовића (1783). Иако је дјело Доситеја Обрадовића (као и његово укупно духовно зрачење) било од пресудне важности за зачетке нове српске књижевности, Остојић је овог писца и просвјетитеља, супротно рјешењима других историчара српске књижевности, сврстао у средње доба укупне српске књижевне традиције. Припадник златног доба српске књижевне историје, у коме су дјеловали и своје главне књиге објавили најзнатнији историчари и проучаваоци националне литературе, Тихомир Остојић је своју књижевноисторијску концепцију засновао на платформи српске националне филологије, чији је утемељивач Вук Стефановић Караџић. Са србистичког становишта, он је проучавао и представљао српску књижевну и културну прошлост, водећи рачуна о цјелини српског народа и укупности његових духовних творевина. У вријеме обнављања аутентичне србистике, дјело Тихомира Остојића указује се у својој снажној научној утемељености и трајној вриједности. Успостављање слике интегралне српске књижевности није могуће без ослањања на увиде овог књижевног историчара изнесене у његовим главним књигама и најзначајнијим радовима.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Приповједачко умијеће Светозара Ђоровића“, *Филолог*, година 10, број 20, Бања Лука, 2019. године, стр. 415–437.

У раду се анализирају одређујућа наративна обиљежја приповједачке умјетности Светозара Ђоровића. Писац богатог и разноврсног опуса, Ђоровић је у овом раду посматран преваходно као приповједач, аутор кратких прозних облика у којима се најчешће стваралачки и исказивао. На више примјера из ауторових прича, цртица и записа, указано је на следећа својства његовог приповједачког концепта: опис, сцена, дијалог, упечатљиви ликови и ефектни завршени. Иако најчешће сврстан у позног реалисту, Ђоровић, према важним обиљежјима свога приповједачког исказа (унутрашњи монолог, психолошка нарација, доживљени говор, склоност ка наутуралистичком детаљу) припада и епоси модерне, за вријеме чије доминације је и настала већина његових дјела. Наглашава се да је Ђоровић као приповједач неоправдано скрајнут у српској књижевности, што се може илустровати и бројем релевантних текстова о њему, а још изразитије, учесталосту објављивања његових дјела.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Претеча Доситеја Обрадовића“, *Радови Филозофског факултета*, број 20, Пале, 2019. године, стр. 22–38.

У раду се разматрају прилози књижевног историчара Тихомира Остојића посвећени животу и дјелу Захарије Орфелина. Поред радова који тематизују различите аспекте дјела овог разноврсног ствараоца, посебна пажња посвећена је Остојићевој књизи *Захарија Орфелин: живот и рад му*, која представља крунисање његовог вишегодишњег бављења најзнатнијим претходником Доситеја Обрадовића. Књигу којом је синтетизовао истраживање Орфелиновог дјела, Остојић није објавио за живота, па је то након његове смрти учинио историчар Владимир Ћоровић. Остојићева књига о Орфелину ни данас није изгубила значај, док је све оно што је овај књижевни историчар написао о приређивачу *Славено-српског магазина* незамјењиво за познавање његовога стваралачког лика. Остојићева истраживања Орфелиновог рада гранају се у више смјерова, у чијим средиштима су сљедећа питања: утврђивање ауторства поводом дјела која Орфелин није потписао, трагање за узорима на које се угледао и изворима које је користио, освјетљавање књижевних особина Орфелина као писца те одређивање његовог књижевноисторијског статуса.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Први модерни *литерат* српски“, *Агон*, година 7, број 11, Бања Лука, 2019. године, стр. 9–19.

У раду се детаљно анализира расправа књижевног историчара Тихомира Остојића посвећена Јовану Стерији Поповићу. Настала на основу предавања одржаног у Матици српској поводом двоструке Стеријине годишњице, она представља вриједан прилог проучавању дјела овога писца и један од најбољих радова који је Остојић уопште написао. Остојић сагледава књижевноисторијски статус Стеријиног опуса и његов значај у токовима српске књижевности, истиче жанровску разноврсност његовог дјела, освјетљава његова тежишна поетичка својства те успоставља, у оквирима једног богатог и разноврсног стваралачког комплекса, поуздан вриједносни поредак. Поред наведене студије, узети су у разматрање и краћи написи Тихомира Остојића о Стерији, као и портрет који је овај заслужни проучавалац наше књижевне прошлости о њему сачинио у својој *Историји српске књижевности* из 1923. године.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Похвала књизи – бесједа о бесједништву Гаврила Стефановића Венцловића“, *Радови* Филозофског факултета, број 21, Пале, 2019. године, стр. 13–29.

Гаврил Стефановић Венцловић, знаменити проповједник и српски писац из прве половине осамнаестог вијека, оставио је обиман опус од близу двадесет хиљада рукописних страница. Половина тог опуса писана је на народном језику и претежно у облику бесједа. У његовом бесједничком искуству сусеткле су се двије традиције: источнохришћанска/византијска и савремена украјинска омилитика, чији су главни представници били Лазар Баранович и Јоаникије Гаљатовски. На основу модела из ових традиција на које се угледао, али и слиједом импулса властитих разноврсних дарова, Венцловић је састављао своје бесједе. За неке од њих, у којима се оцртава вјерни колективни портрет његових парохијана/слушалаца, може се поуздано утврдити да су

оригиналне творевине овог знаменитог бесједника. Између више бесједа у којима се Венцловић спорадично дотиче и питања важних за препознатљивости овога древнога жанра, издваја се она под насловом „Похвала књизи“, која се може тумачити и као теоријска платформа Венцловићеве бесједничке праксе.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Између историјске драме и романтичарске трагедије“, *Прилози настави српског језика и књижевности*, година 9, број 9, Бања Лука, 2020. године, стр. 55–68.

У раду се са поетичког и естетичко-критичког становишта анализира *Јелисавета кнегиња црногорска*, најбоља драма Ђуре Јакшића, пјесника, драмског писца и приповједача из епохе српског романтизма. Према преовлађујућим својствима ово Јакшићево дјело садржи сва главна обиљежја његове самосвојне поетике, која је у основи романтичарска, али и прожета знаковитим импулсима његове стваралачке индивидуалности. Према проблемским и тематско-мотивским обиљежјима ово дјело припада регистру стилске формације романтизма у којој, када је ријеч о жанровима, доминирају лирска пјесма и драма. *Јелисавету кнегињу црногорску*, умјетнички најуспјелији од три драмска текста која је написао Ђура Јакшић, издвајају наглашено индивидуализовани ликови, изразита драматичност и учестали сукоби на готово свим линијама драмске радње те умјетничко проблематизовање романтичарских идеала, и то оних најизразитијих: слободе и отаџбине.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Д. Певуља, „Читање поетике“, *Филолог*, година 11, број 22, Бања Лука, 2020. године, стр 239–259.

У раду се анализирају радови Бранка Милановића, настали у скоро четрдесетогодишњем периоду, посвећени анализи различитих слојева књижевног дјела Иве Андрића. Милановић је један од најмериторнијих тумача дјела великог писца у другој половини двадесетог вијека. Међу првима је, у југословенској науци о књижевности, докторирао на Андрићевом дјелу и објавио књигу о њему. Милановићево вишедеценијско бављење Андрићем груписано је око неколико тематско-проблемских комплекса, у чијим средиштима су пишчеви књижевни почеци, *дух и природа* његових раних књига, приповједачка дјела у чијем су првом плану проблем израза и суштина умјетности, основи Андрићеве поетике, откривани у његовим литерарним дјелима и есејистичким и критичким текстовима, а затим и његови романи. Показује се да је Милановић, већ након одбране докторске дисертације о Андрићу, ишао једном самосвојном, темељито заснованом интерпретативном путањом, непрестано доводећи у везу пишчеве белетристичке и критичко-есејистичке текстове. Окупљени на једном мјесту, Милановићеви текстови о Андрићу потврђују овог књижевног аутора као једног од најдрагоцјенијих тумача дјела великога писца.

Члан 19. 9. (6 бодова)

Прегледни научни рад у часопису националног значаја

Д. Певуља, „Приповједач и његова обличја“, *Прилози настави српског језика и књижевности*, година 7, број 7, Бања Лука, 2018. године, стр. 51–78.

Категорије приповједач и перспектива приповиједања посматране су и размотрене у овоме раду у оквирима неких од најутицајнијих теорија приповиједања у другој половини двадесетог вијека, периоду у коме је наратологија стасала као самостална дисциплина и доживјела велики успон. Иако су наратор и перспектива из које посматра догађаје које презентује у приповједном тексту два засебна чиниоца, теоретичари различитих оријентација дозвољавају њихово обједињавање у оквирима прецизно дефинисаног интерпретативног приступа. У овоме раду су, укратко, колико је то било нужно за обраду насловом задате теме, представљене теорије приповиједања Волфганга Кајзера, Вејна Бута, Франца Штанцла, Жерара Женета и Мике Бал. Указано је на њихове идејне подударности и термилошке разлике, као и на драгоцјена нијансирања која назначавала свака од посматраних приповједних теоријских платформи. Садржајно и термилошки ниједна од теорија приповиједања нема општеприхваћен статус, због чега се у раду пледира за приступ који би интегрисао добре стране сваке од њих, а занемарио оне које су оспорене усљед непримјењивости. С обзиром на значај наратора и његовог статуса у причи, чинилаца који представљају услов њеног приповједног карактера, сачињена је једна могућа типологија позиције приповједача која се темељи на ставовима наведених теоретичара књижевности. Као и сваки други вид теоријског уопштавања у науци о књижевности и понуђена типологија има смисла само уколико је интерпретативно примјењива и саобразна са разноврсном природом прозних књижевних дјела.

Члан 19. 12. (6 бодова)

Д. Певуља, „Први српски књижевни часопис: *Славено-српски магазин* Захарије Орфелина“, *Филолог*, година 10, број 19, Бања Лука, 2019. године, стр. 279–496.

Славено-српски магазин, први српски и јужнословенски књижевни часопис, штампан је у Венецији 1768. године. Након 250 година преведен је на савремени српски језик. У раду се детаљно представља прва и једина свеска овог периодика, указује на путању утврђивања његовог уредника и састављача те на европске часописе који су му у другој половини осамнаестог вијека послужили као непосредни узор. Освјетљава се књижевноисторијски моменат у којем Захарија Орфелин објављује *Славено-српски магазин* те наглашава наговјештај духовног прекретања које ће означити његова појава. Разматрају се поетичке особине првог српског часописа те богат регистар жанрова који су у њему заступљени, од којих неки по први пут у српској књижевности. Истакнут је утицај *Магазина* на потоњу српску књижевност, посебно на дјело Доситеја Обрадовића, српског писца и просвјетитеља, који се са уважавањем односио према своме заслужном претходнику. Радом је обухваћен и главни ток рецепције овог дјела у српској књижевној историји и маркиран високи статус који оно има у њеним оквирима.

Члан 19. 12. (6 бодова)

Уводно предавање по позиву на научном скупу националног значаја (штампано у цјелини)

Д. Певуља, „Статус србистике данас“, *Крајина*, број 53/54, Бања Лука, 2015. године, стр. 9–23.

У раду се укратко представља историјат србистике, од њеног утемељења до данас. Указује се на основне поставке српске филологије, које је одредио Вук Караџић, те на мијене кроз које је она пролазила у предјугословенском, југословенском и постјугословенском периоду. Главна одређења српског језика и књижевности, српског националног идентитета дефинисао је Вук Караџић, ослањајући се на славистичку филолошку мисао и водеће ауторитете у тој области, прве људе европске славистике прве половине деветнаестог вијека. Кад год су ти принципи изневјеравани, истиче се у раду, долазило је до нарушавања националне свијести, преименовања српског језика и редуковања корпуса српске књижевности. У постјугословенском периоду у официјелној српској филологији, српској по имену, учачају се двије струје, једна вуковска и једна сербокroatистичка, која одговоре на кључна филолошка питања налази у сербокroatистици, утемељеној на изневјеравању Вукових ставова у другој половини двадесетог вијека. Наглашава се да је питање обнове аутентичне вуковске србистике колико научно – исто толико и питање националног опстанка српског народа.

Члан 19. 14. (6 бодова)

Д. Певуља, „Српска књижевност у историјама српске књижевности“, *Прилози настави српског језика и књижевности*, Бања Лука, број 5, 2016. године, стр. 31–42.

У раду се назначавачу могући правци елаборације насловом предочене комплексне теме. Аутор је усредсређен на освјетљење почетака историје српске књижевности, првих модела књижевноисторијског приказивања и концепција на којима израстају прве те најзначајније књижевноисторијске синтезе у српској науци о књижевности. Посебан интерес исказан је за корпус српске књижевности у историјама српске књижевности и на чиниоце који су утицали на његово дефинисање. У аналитички видокруг издвојене су књижевне историје Стојана Новаковића, Јована Скерлића, Павла Поповића и Јована Деретића. У домену књижевне историографије наглашен је значај истраживања Петра Милосављевића

Члан 19. 14. (6 бодова)

Научни рад на научном скупу међународног значаја (штампан у цјелини)

Д. Певуља, „Причања Вука Дојчевића и причања Симеуна Ђака“, *Стефан Митров Љубиша: интертекстуална интерпретација*, Будва, 2019. године, стр. 21–30.

У раду се издвајају и анализирају сличности између приповједачког вијенца Стефана Митрова Љубише *Причања Вука Дојчевића* и приповједачког циклуса о Симеуну Ђаку

Петра Кочића. Посебан нагласак је на *изворима и мотивима* причалачке страсти ових приповједача, у којима је могућно евидентирати и кључне подударности између њих. У том регистру подударности посебно су истакнути: приповједачки хронотопи, фигура поређења, мозаичност наратије, усмени облици казивања, разноврсност комичних средстава и етички надсмисао приче, који је опредмећен у анализираним дјелима Стефана Митрова Љубише и Петра Кочића.

Члан 19. 15. (5 бодова)

Научни рад на научном скупу националног значаја (штампан у цјелини)

Д. Певуља, „Драматично литерарно свједочанство о страдању српског народа за вријеме Велике сеобе“, *Србистика данас*, Бања Лука, 2018. године, стр. 48–63.

У раду се анализира књижица Атанасија даскала Србина под насловом *Из летописа српских царева и о војевању цара турскога са цесарем хришћанским и о пустошењу српске земље*, који је на савремени српски језик превео Ђорђе Трифуновић. Посебно су истакнута литерарно најупечатљивија својства овог драматичног свједочанства о страдању српског народа за вријеме Велике сеобе (1690). Дјело је сагледано и у књижевноисторијском контексту: најприје у односу према другим свједочанствима очевидаца и свједока овог крупног историјског догађаја, а затим и према *барокној историографској прози*, у чији корпус је у историјама српске књижевности сврстано. У ужем поетичком смислу, према доминантним жанровским својствима, дјело Атанасија даскала Србина посматра се и према специфичном књижевноисторијском контексту у којем настаје, у којем су још увијек дејствујуће конвенције претходне књижевне традиције, али у којем је, једновремено, изражена намјера аутора да доживљено исказа на нов начин, који ће бити поетички легитимисан у тек настајућој новој српској књижевности.

Члан 19. 17. (2 бода)

Д. Певуља, „*Сентандрејски буквар* Гаврила Стефановића Венцловића“, *Наука и стварност*, том 1, Пале, 2018. године, стр. 491–510.

Године 2017. навршила су се три вијека од када је чувени бесједник и славни проповједник Гаврил Стефановић Венцловић завршио рад на *Буквару* (1717), који је остао у рукопису и који је претежнији дио времена, од настанка до данас, погрешно приписиван не Венцловићу него његовом учитељу Кипријану Рачанину. Тек у новије вријеме, помним истраживањима, дошло се до чврстих доказа о томе да је састављач *Сентандрејског буквара* Гаврил Стефановић Венцловић, једна од најистакнутијих личности српске књижевности осамнаестог вијека. Судбина *Сентандрејског буквара* унеколико је слична судбини волуминозног опуса овога марљивог ствараоца. Већим дијелом, Венцловићево дјело, од близу двадесет хиљада рукописних страница, још увијек није проучено, систематизовано и штампано. Упркос драгоцјеној књизи *Црни биво у срцу*, коју је од

Венцловићевих текстова саставио Милорад Павић, његов статус у токовима српске културе, духовности и богословске мисли није примјерено сагледан. *Гранични писац*, поетички, стилски и језички близак и старој и новој српској књижевности, Венцловић ту своју позицију потврђује и овим *Сентандрејским букваром*, који су зналачки превели на савремени српски језик и приредили Томислав Јовановић и Димитрије Е. Стефановић. У овом раду аутора занима судбина поменутог дјела, нарочито поступак утврђивања његовог стварног састављача; статус дјела у српској букварској традицији и књижевној историји; најзад, доминантан предмет интересовања у овом раду су књижевне особине *Сентандрејског буквара* Гаврила Стефановића Венцловића.

Члан 19. 17. (2 бода)

Д. Певуља, „Национални идентитет изван видокруга *друштва знања*“, *Национални идентитет и болоњска концепција универзитета*, Пале, 2019. године, стр. 120–132.

У раду се разматрају најважнија одређења болоњског концепта високог образовања и њихова примјењивост на универзитетима у Републици Српској. Фокус је на уоченим конкретним недостацима и слабостима услед којих се наводни „нови“ концепт, у односу на онај који му је претходио, нужно мора означити као „регресивни процес“, у којем је суштина замијењена шаблонизованим бирократским прописима и правилима. У таквој поставци, прихваћеној без отпора и критичког опонирања, у којој је „знање“ представљено као тржишна вриједност и сведено на практичну корист, идентитетске дисциплине су потпуно маргинализоване. Универзитети су изгубили из вида стварање образованог, културног човјека, а факултети на којима се изучавају идентитетске дисциплине, национално самосвјесног појединца.

Члан 19. 17. (2 бода)

Д. Певуља, „Класик пред класицима: Слободан Јовановић о знаменитим претходницима и савременицима“, *Наука и стварност*, Пале, 2020. године, стр. 299–318.

У раду се анализирају текстови које је Слободан Јовановић написао о својим знаменитим претходницима и савременицима: Доситеју Обрадовићу, Вуку Караџићу, Петру Петровићу Његошу, Стојану Новаковићу, Љубомиру Недићу, Богдану Поповићу и Јовану Скерлићу. Испоставило се да Јовановићеви текстови о класицима српске науке, књижевности и културе представљају јединствену и истраживачки веома изазовну цјелину. Иако различити, изразити индивидуалисти, они у Јовановићевом портретистичком огледалу имају и бројне подударности. Обликујући ликове својих истакнутих претходника и савременика, Слободан Јовановић је назначио и кључна обиљежја сопственог стваралачког портрета. Поред свега што је у овом раду предмет анализе, наречена димензија корпуса испитиваних радова чини их додатно занимљивим и важним.

Члан 19. 17. (2 бода)

Уређивање тематског зборника националног значаја

Сава Мркаљ: пјесник и филолог, приредио и додацима опремио Д. Певуља, Бања Лука, 2019. године, 242 странице.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Пјесник Гојко Бого, приредили Ранко Поповић и Душко Певуља, Бања Лука, 2020. године, 185 страница.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Књига о Петру Кочићу, приредио и додацима опремио Д. Певуља, Источно Ново Сарајево, 2021. године, 314 страница.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Рад у тематском научном зборнику од националног значаја

Д. Певуља, „Романсијерски свијет Светозара Ђоровића“, тематски зборник *Светозар Ђоровић*, уредник Јован Делић, Бања Лука, 2020. године, стр. 29–48.

Према прецизном жанровском одређењу, Светозар Ђоровић је написао четири романа (*Стојан Мутикаша*, *Мајчина султанија*, *Међу својима* и *У ћелијама*). Његов умјетнички свијет је овим дјелима знатно обогаћен тематско-проблемским комплексима и смисаоним извориштима. У односу на форму кратке приче, роман је Ђоровићу омогућио шири замах и дубљи наративни захват. У романескним остварењима он приказује колективни менталитет чаршије, њено јавно лице и скривено наличје, како би у том расцјепу осјенчио њену стварну природу. Ђоровић мајсторски прониче у психологију чаршијских предводника који обликују њен колективни лик. Као одличан познавалац тог свијета, писац оспољава његове слабости, скривене навике, неостварене планове и емотивна разочарења. Чаршијске приче, као и приче о чаршији, најчешће се темеље на непровјереном *гласу*, па опет израстају у вјерну слику паланачког свијета, његових *лица* и *нарави*. Појединац који се противи успостављеним нормама, најчешћи је актер Ђоровићевих романа. Његови романескни протагонисти остварени су у широком распону од *јунака слабе воље* (Миле Илић из романа *Међу својима*) до чврстих карактера чију нарав не могу поколебати било какве неприлике (Јањићије из романа *У ћелијама*). У средишту пажње је, према томе, романескни јунак који је наглашено индивидуализован, који у односу на своје окружење и очекивања других успоставља дистанцу и сам осмишљава властиту путању. Тако Ђоровић заснива јунаке, наративне просторе, тематска, мотивска и проблемска жаришта која ће посвојити српска књижевност у двадесетом вијеку.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Д. Певуља, „Погледи Гојка Ђога на књижевно стварање“, тематски зборник *Пјесник Гојко Ђога*, Бања Лука, 2020. године, стр. 161–173.

У огледу се разматра комплекс текстова истакнутог савременог српског пјесника Гојка Ђога посвећен разумијевању стварања поезије, али и књижевноумјетничког исказивања уопште. Ђогови ставови у посматраним текстовима схваћени су као његово освјетљавање важних поетичких питања те формулисање сопствених књижевних погледа. Пјесникови искази презентовани у непјесничком облику, увијек су од немале користи за анализу његове поетике, с тим да се у овом раду инсистира на раздвајању Ђогових аутопоетичких ставова од његове мисли о поезији. У првом дијелу рада аутор настојали да преко неколико репрезентативних узорака контекстуализује мисао о књижевном стваралаштву Гојка Ђога, да је у најопштијим аналогијима доведе у везу са оним што су о истовјетним проблемима мислили највећи српски пјесници.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Д. Певуља, „Књижевно дјело Петра Кочића у интерпретативним огледањима“, тематски зборник *Књига о Петру Кочићу*, Источно Ново Сарајево, 2021. године, стр. 5–17.

Актуелност писца Петра Кочића не заснива се искључиво на високим умјетничким својствима његовог књижевног дјела, о којима бираним ријечима и тачним квалификацијама пише Стојан Ђорђић. Бројне подударности између Кочићевог и нашег времена, првих деценија двадесетог и првих деценија двадесет и првог вијека, умногоме доприносе занимањима за његово дјело. Милош Ковачевић указује на значај Кочићеве борбе за идентитет и чистоту српског језика, који је изложен истовјетним процесима разградње, прије стотину година као и у актуелном моменту. У времену када је у научној и јавној свијести код српског народа у Босни и Херцеговини постало помодно одрицање од свих видова босанског културног наслеђа и на њима утемељених специфичних идентитетских ознака, Станиша Тутњевић у својој расправи „Петар Кочић као добри Бошњанин“, са бројним упориштима у пишчевим литерарним и нелитерарним текстовима (међу којима су узети у обзир и посланички говори), успоставља драгоцјен баланс између регионалног и националног, између *српског национализма* и *босанског патриотизма*, категорија које се код Петра Кочића не искључују, већ хармонично подупиру. Одррицање од компоненти регионалног идентитета, што је опасан процес у нашем времену, директно је самооспоравање властитих права на земљу чије је културно наслеђе неодојиви дио интегралне српске културе и свеукупног српског идентитета. Према Тутњевићевим анализама, за разматрање и разумијевање овог сложеног проблема, чије данашње разрјешење представља огледни примјер самопорицања и самоодрицања, Кочићева схватања могу бити оријентир, путовођа и снажан аргумент. Тематски зборник *Књига о Петру Кочићу* успоставља равнотежу између разноврсних приступа књижевном дјелу Петра Кочића и репрезентативних радова о њему. По томе се ова књига, тврдо је у то увјерен њен приређивач, знатно разликује од других, концепцијски њој сличних, посвећених овом класику српске књижевности.

Члан 19. 25. (5 бодова)

Научна критика у међународном научном часопису

Д. Певуља, „Жртвено памћење пјесме“, приказ антологије Ранка Поповића: *Ми знамо судбу, Летопис Матице српске*, књига 504, свеска 1/2, Нови Сад, 2019. године, стр. 140–145.

Члан 19. 30. (3 бода)

Лексикографска јединица у научној публикацији националног значаја

Шест лексикографских одредница за *Енциклопедeју Републике Српске* у издању Академије наука и умјетности РС.

Члан 19. 34. (3 бода)

Научнопопуларна књига националног значаја

Бура Јакишић, приредио и уводну студију написао Д. Певуља, Нови Сад, едиција „Десет векова српске књижевности“, Нови Сад, 2016. године, 429 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Бранко Чубриловић: *Петар Кочић и његово доба*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука – Београд, 2016. године, 221 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Петар Кочић у књижевној периодици, приредио, уводну студију написао и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Бања Лука, 2017. године, 369 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Споменица професору Предрагу Лазаревићу, приредио и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Бања Лука, 2017. године, 227 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Атанасије Даскал Србин: *О пустошењу српске земље*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2018. године, 108 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Славено-српски магазин, први српски књижевни часопис, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2018. године, 95 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Слободан Јовановић: *Огледи*, приредио, поговор написао и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Бања Лука, 2018. године, 242 странице.

Члан 19. 40. (1 бод)

Кочић и Србија, поводом десетогодишњице смрти Миодрага М. Вулина, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бањалука–Београд, 2018. године, 168 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Предраг Лазаревић: *Прилике и слике*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2018. године, 95 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Светозар Ђоровић: *Изабране приповијетке*, приредио, поговор написао и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Пале, 2019. године, 251 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Гаврил Стефановић Венцловић: *Похвала књижи*, приредио, поговор написао и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Бања Лука, 2019. године, 102 странице.

Члан 19. 40. (1 бод)

Васа Живковић: *Стихотворни умотвори*, приредио, поговор написао и пропратне текстове саставио Д. Певуља, Бања Лука, 2019. године, 116 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Светозар Ђоровић: *Стојан Мутикаша*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Подгорица, 2019. године, 221 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Бранко Милановић: *Књига о Андрићу*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2019. године, 338 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Тихомир Остојић: *О Јовану Стерији Поповићу*, приредио и поговор написао Д. Певуља,

Бања Лука, 2019. године, 99 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Јован Ристић: *Новија књижевност у Срба*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 83 странице.

Члан 19. 40. (1 бод)

Јован Суботић: *Неке черте из поведнице сербског књижевства*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 91 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Јован Сундечић: *Живот и рад др Божидара Петрановића*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 145 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Стојан Новаковић: *Српска књига*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 140 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Зоран Арсовић: *Полис и филозофија*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 159 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Зоран Арсовић: *Умијеће живљења*, приредио и поговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 157 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Јован Сундечић, приредио и предговор написао Д. Певуља, Бања Лука, 2020. године, 267 страница.

Члан 19. 40. (1 бод)

Приказ књиге

Д. Певуља, „Приповједачки вијенац између приказивања и поетизовања: поводом књиге Вељка Черкете *Колијевка љубави*“, *Агон*, година 5, број 7, Бања Лука, 2016. године, стр. 47–51.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Повратак душе у пјесму“, приказ књиге Здравка Миовчића: *Што је душа скупила*, Источно Сарајево, 2017. године, *Књижевне новине*, број 1268/69, стр. 18.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Неизбрисиви печати трајања“, приказ књиге Бранка Докића и Радована Јовића: *Ливањски Срби: просвјетно-духовна заоставштина*, *Српски преглед*, број 2, Бања Лука, 2017. године, стр. 271–274.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Књига о историјском раскршћу“, приказ књиге Чедомира Вишњића: *Време спорта и разоноде*, *Српски преглед*, број 5, Бања Лука, 2019. године, стр. 252–257.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Узбудљив сусрет са завичајем“, приказ књиге Вељка Черкете: *Траговима гријеха*, *Српски преглед*, број 6, Бања Лука, 2019. године, стр. 206–210.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Славно-српски магазин“, *Књижевне новине*, број 1283/84, Београд, 2019. године, стр. 7–8.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Љековита својства филозофије“, приказ књиге Зорана Арсовића: *Умијеће живљења*, *Српски преглед*, број 8, Бања Лука, 2020. године, стр. 262–263.

Члан 19. 43. (1 бод)

Д. Певуља, „Грађанин и његов полис“, приказ књиге Зорана Арсовића: *Полис и филозофија*, *Српски преглед*, број 8, Бања Лука, 2020. године, стр. 270–272.

Члан 19. 43. (1 бод)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА:

318

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора

(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)

Кандидат је држао наставу на Студијском програму српског језика и књижевности на предметима: *Српска књижевност од барока до класицизма*, *Српска књижевност предромантизма*, *Српска књижевност романтизма* и *Историје српске књижевности*. Држао је вјежбе на предмету *Српска књижевност реализма*. На Студијском програму српски језик и књижевност и италијански језик и књижевност држао је наставу на предметима: *Српска књижевност 18. вијека* и *Књижевност српског романтизма*. Држао је вјежбе на предмету *Књижевност српског реализма*. На Студијском програму енглески језик и књижевност држао је наставу на предмету *Пристипу проучавању књижевности*. На Студијском програму српски језик и књижевност и руски језик и књижевност држао је наставу на предметима *Средње доба српске књижевности* и *Српска књижевност 19. вијека I*.

Доц. др Душко Певуља одржао је предавање на тему „Књижевност српског реализма“ на Универзитету Пајсије Хиландарски у Великом Трнову у Бугарској, април, 2011. године. **Члан 21. Став 5.**

Кандидат је одржао предавање на београдском Сајму књига под насловом „Сусрети цивилизација у Андрићевом дјелу“, октобар, 2013. године. **Члан 21. Став 10.**

Доц. др Душко Певуља одржао је предавање на београдском Сајму књига под насловом „Први свјетски рат у књижевности“, октобар, 2014. године. **Члан 21. Став 10.**

Кандидат већ седам година учествује на манифестацији *Дани српске културе* у Крању. **Члан 21. Став 10.**

Кандидат је потпредсједник Друштва наставника Републике Српске и члан редакције часописа *Прилози настави српског језика и књижевности*.

Члан Комисије за одбрану докторске дисертације

Члан Комисије за одбрану докторске дисертације Татјане Ракић под насловом „Културна и просветна делатност Адама Драгосављевића“. **Члан 21. Став 12.**

Менторство кандидата за степен другог циклуса

Доц. др Душко Певуља био је ментор мастер рада сљедећим кандидатима:

Дарио Гвозден „Типови модернизације реалистичке прозе у роману *Сеоска учитељица* Светолика Ранковића“. **Члан 21. Став 13.**

Милка Рисовић „Херменеутика завршетка *Горског вијенца* и *Луче микроkozма* Петра Петровића Његоша“. **Члан 21. Став 13.**

Члан Комисије за одбрану рада другог циклуса

Доц. др Душко Певуља био је члан Комисије за одбрану магистарског рада Данијеле Јелић „Просвјетни, историјски и књижевни рад Гавре Вучковића Крајишника“. **Члан 21. Став 14.**

Менторство кандидата за завршни рад првог циклуса

Доц. др Душко Певуља био је ментор дипломског рада сљедећих кандидата:

Вања Видовић: *Максим Црнојевић, личност у романтизму*. **Члан 21. Став 18.**

Ивана Бјеличић: *Симо Матавуљ „Београдске приче“*. **Члан 21. Став 18.**

Милица Радоњић: *„Булићи увеоци“ Јована Јовановића Змаја*. **Члан 21. Став 18.**

Дражен Јованић: *О елементима фантастике у приповијеткама Милована Ђ. Глишића*. **Члан 21. Став 18.**

Босиљка Чегар: *Друштвене претоставке Домановићеве сатире*. **Члан 21. Став 18.**

Оливера Игњатић: *Типови приповиједања у дјелу „Кањош Мацедоновић“ С. М. Љубише*. **Члан 21. Став 18.**

Бојана Пупић: *„Писма са села“ Јанка Веселиновића*. **Члан 21. Став 18.**

Сања Праштало: *Симболика ноћи у Јакишићевој поезији*. **Члан 21. Став 18.**

Сања Ковачевић: *Пјесме о пјесми Јована Јовановића Змаја*. **Члан 21. Став 18.**

Славица Тепић: *Старо и ново у „Школској икони“ Лазе Лазаревића*. **Члан 21. Став 18.**

Образовна дјелатност последице посљедњег избора/реизбора
(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)

Други облици међународне сарадње (конференције, скупови, едукација у иностранству)

Учешће са излагањем на научном скупу о Петру Петровићу Његошу, одржаном у Матици српској у Новом Саду 15. новембра 2017. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће са излагањем на научном скупу о Јовану Суботићу, одржаном у Матици српској у Новом Саду 12. децембра 2017. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће на међународном научном симпозијуму „Стефан Митров Љубиша: интертекстуална интерпретација“, одржаном у Будви 27–28. фебруара 2018. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће на деветим Његошевим данима и научном скупу посвећеном митрополиту Амфилохију Радовићу, одржаном у Подгорици 10–14. новембра 2019. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће на 12. Данима српске културе у Крању, 16–18. новембра 2016. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће на 16. Видовданском сабору у Вићенци 1. 7. 2018. године.

Члан 21. 10. (3 бода)

Учешће на осмој међународној конференцији посвећеној страдању Срба, Јевреја, Рома и осталих на територији бивше Југославије, одржаној 27. јануара 2021. године у Београду.

Члан 21. 10. (3 бода)

Менторство кандидата за степен трећег циклуса

Ментор кандидаткињи мр Данијели Јелић за израду докторске дисертације под насловом „Књижевни прилози у Српско-далматинском магазину“ на Филолошком факултету у Бањој Луци.

Члан 21. 11. (7 бодова)

Члан комисије за одбрану докторске дисертације

Члан комисије за одбрану докторске дисертације кандидаткиње мр Андреје Марић под насловом „Књижевнотеоријска и критичка мисао Николе Кољевића“, одбрањене на Филолошком факултету у Бањој Луци 2. октобра 2020. године.

Члан 21. 12. (3 бода)

Менторство кандидата за степен другог циклуса

Ментор при изради рада „Видови модернизације прозе у роману *Милан Наранџић*“ кандидата Милана Милошевића (19. 2. 2016.)

Члан 21. 13. (4 бода)

Ментор при изради рада „Документарно и фикционално у *Житију Петра Великог* Захарије Орфелина“ кандидаткиње Бранке Васић (19. 2. 2016.)

Члан 21. 13. (4 бода)

Ментор при изради рада „Документарно и приповједачко у *Мемоарима Симеона Пишчевића*“ Милијане Петрушић (12. 12. 2016.)

Члан 21. 13. (4 бода)

Ментор при изради мастер рада „Женски ликови у књижевном дјелу Петра Кочића“ кандидаткиње Јагоде Нинковић (4. 9. 2018.)

Члан 21. 13. (4 бода)

Члан комисије за одбрану рада другог циклуса

Члан комисије за одбрану мастер рада „Поетика романа *Киклон* Ранка Маринковића“ Ане Бајић (13. 2. 2019.)

Члан 21. 14. (2 бода)

Члан комисије за одбрану магистарског рада „Књижевно дјело Исаије Митровића“ Љиљане Мачкић (12. 7. 2018.)

Члан 21. 14. (2 бода)

Члан комисије за одбрану мастер рада „Национ и појединац у роману *Друга књига Сеоба* Милоша Црњанског“ Дијане Срдић (12. 1. 2016.)

Члан 21. 14. (2 бода)

Члан комисије за одбрану мастер рада „Поетика Јакова Игњатовића на примјеру романа *Милан Наранџић*“ кандидаткиње Бојане Томић (22. 5. 2017.)

Члан 21. 14. (2 бода)

Уџбеник за предуниверзитетски ниво образовања, коаутор

Мацура С., Певуља Д., Кубурић Мацура М., Вуковић М. *Читанка за 2. разред основне школе са језичком културом и граматиком српског језика*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2016.

Уџбеник је у званичној употреби у свим основним школама у Републици Српској.

Члан 21. 16. (2 бода)

Менторство кандидата за завршни рад првог циклуса

Менторство кандидату Бориславу Марићу за завршни рад првог циклуса (11. 12. 2015.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Сањи Мијатовић за завршни рад првог циклуса (29. 12. 2015.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Наташи Миљановић за завршни рад првог циклуса (26. 9. 2016.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Дијани Кнежевић за завршни рад првог циклуса (5. 7. 2016.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидату Бојану Шкондрићу за завршни рад првог циклуса (4. 7. 2016.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Јасни Јефтић за завршни рад првог циклуса (27. 8. 2015.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Слађани Ђурђевић за завршни рад првог циклуса (10. 6. 2015.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Дарији Дугоњић за завршни рад првог циклуса (9. 10. 2018.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Горани Тамбурић за завршни рад првог циклуса (22. 10. 2020.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Ивани Бућми за завршни рад првог циклуса (22. 10. 2020.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Менторство кандидаткињи Милијани Ђурђевић за завршни рад првог циклуса (27. 10. 2020.)

Члан 21. 18. (1 бод)

Вредновање наставничких способности (студентске анкете), Члан 25:

Љетни семестар 2015/16. – Српска књижевност предромантизма на СП Српски језик и књижевност: 4,35

Љетни семестар 2016/17 – Приступи проучавању књижевности на СП Енглески језик и књижевност: 4,45

Љетни семестар 2016/17 – Српска књижевност предромантизма на СП Српски језик и књижевност: 4,47

Љетни семестар 2016/17 – Српска књижевност средњег доба на СП Руски и српски језик и књижевност: 4,30

Зимски семестар 2017/18 – Српска књижевност 19. вијека 1 на СП Руски и српски језик и књижевност: 4,80

Зимски семестар 2017/18. – Српска књижевност од барока до класицизма на СП Српски језик и књижевност: 4,52

Зимски семестар 2017/18. – Српска књижевност романтизма на СП Српски језик и књижевност: 4,56
Љетни семестар 2017/18. – Српска књижевност предромантизма на СП Српски језик и књижевност: 4,66
Љетни семестар 2017/18. – Српска књижевност средњег доба на СП Руски и српски језик и књижевност: 4,27
Зимски семестар 2018/19. – Српска књижевност од барока до класицизма на СП Српски језик и књижевност: 4,82.
Зимски семестар 2019/20. – Српска књижевност од барока до класицизма на СП Српски језик и књижевност: 4,83.
Зимски семестар 2019/20. – Српска књижевност романтизма на СП Српски језик и књижевност: 5,00
Зимски семестар 2020/21. – Српска књижевност романтизма на СП Српски језик и књижевност: 4,70

Просјечна оцјена свих евалуација је 4,59

Члан 25. (10 бодова)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА:

78

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије посљедњег избора/реизбора
(*Навести све активности сврстаних по категоријама из члана 22.*)

Уредник књиге у земљи

Драга Мاستиловић: *Између српства и југословенства*, Арт принт, Бања Лука, 2012. **Члан 22. Став 8.**

Иван Буњин: *Песме*, Арт принт, Бања Лука, 2012. год. **Члан 22. Став 8.**

Александар Солжењин: *Мрвице*, Арт принт, Бања Лука, 2014. год. **Члан 22. Став 8.**

Младенко Сацак: *Старожитности Босне и Хума*, Арт принт, Бања Лука, 2014. год. **Члан 22. Став 8.**

Никола Кољевић: *Нова критика и песнички језик*, Арт принт, Бања Лука, 2014. год. **Члан 22. Став 8.**

Уређивање научног и стручног часописа националног значаја, са континуираним умјетничким програмом (у трајању дужем од девет мјесеци)

Кандидат Душко Певуља је од 2009. године уредио 23 броја Часописа за књижевност и културу „Крајина“, Бања Лука. **Члан 22. Став 8.**

Стручни рад у часопису националног значаја

Д. Певуља, С. Мацура, З. Никитовић Коментар рада на модернизацији Наставног

плана за српски језик од 1. разреда основне до 4. разреда средње школе, Часопис Друштва наставника српског језика и књижевности Републике Српске Прилози настави српског језика и књижевности, Бања Лука 2015. године, стр. 211–231. **Члан 22. Став 4.**

Кандидат је одржао пленарно предавање на Другом републичком семинару за наставнике српског језика и књижевности „Српска књижевност у историјама српске књижевности“, одржаном у Бањој Луци 18. априла 2015. године и на Палама 19. априла 2015. године. **Члан 22. Став 22.**

Кандидат је одржао предавање на тему „Јован Цвијић и Петар Кочић“ на Данима Друштва географа у Приједору, мај 2014. године. **Члан 22. Став 22.**

Кандидат је уредио књигу *Лахор са огњишта*, о двадесет година Културног друштва Брдо из Крања, двојезично, Крањ, 2015. године. **Члан 22. Став 8.**

Кандидат је у периоду послјеје посљедњег избора учествовао у раду више стручних жирија и промовисао више од педесет књига.

Стручна дјелатност кандидата (послије посљедњег избора/реизбора)
(Навести све активности и број бодова сврстаних по категоријама из члана 22.)

Стручна књига издата од међународног издавача

Д. Певуља, *Читање поступака*, Бањалука – Београд, 2018. године, 209 страница.

Књига представља репрезентативни избор ауторових књижевнокритичких и есејистичких текстова, а доноси и библиографију радова које је до сада аутор написао. У првој цјелини су књижевнокритички текстови, осврти на новоизашле књиге (научне, стручне и књижевноумјетничке) углавном истакнутих аутора са читавог српског језичког подручја. У другој цјелини су критичко-полемички осврти на различите књижевне и културне теме. У трећој цјелини обједињени су текстови посвећени проблематици књижевних часописа уопште, а у њима је дефинисана и уређивачка платформа и поетика гласила које је уређивао аутор књиге. Најзад, у посљедњем дијелу књиге налазе се текстови који су посвећени кратким прозним облицима: краткој причи, новели, приповиједи и колумни.

Члан 22. 1. (6 бодова)

Стручни рад у часопису међународног значаја

Д. Певуља, „Стогодишњи помен Светозару Ћоровићу“, *Српски југ*, број 14, Подгорица, 2020. године, стр. 105–113.

Члан 22. 3. (4 бода)

Чланство у стручним жиријима

Члан жирија за додјелу награде „Златна сова“ Завода за уџбенике и наставна средства,

Источно Ново Сарајево (2015–2018)

Члан жирија за додјелу награде „Скендер Куленовић“ у оквиру Књижевних сусрета на Козари за 2016. годину

Предсједник жирија за додјелу награде на манифестацији „Градишко прољеће“ (2020–2021)

Предсједник жирија за додјелу Годишње награде Удружења књижевника Републике Српске за 2020. годину

Члан 22. 17. (2 бода)

Научне рецензије за часописе и научне књиге

Зборник *Србистика данас* Филолошког факултета у Бањој Луци

Зборник *Наука и стварност* Филозофског факултета Пале

Часопис *Филолог* Филолошког факултета у Бањој Луци

Часопис *Philologia Mediana* Филозофског факултета у Нишу

Часопис *Радови* Филозофског факултета Пале

Часопис *Зборник Матице српске за књижевност и језик* у Новом Саду

Рецензент књиге *Милован Глишић/Радоје Домановић*, приредио Горан Максимовић, Нови Сад, 2019. године

Члан 22. 22. (2 бода)

Предговори и поговори за лектирска издања и романескну продукцију

Д. Певуља, „Материјални успон и морални пад Стојана Мутикаше“, предговор за лектирно издање књиге *Стојан Мутикаша* Светозара Ћоровића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, стр. 5–10.

Д. Певуља, „Сатирично огледало Радоја Домановића“, предговор за лектирно издање књиге *Марко Краљевић по други пут међу Србима* Радоја Домановића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, стр. 5–7.

Д. Певуља, „Херојска хроника једног времена и нараштаја“, предговор за лектирно издање књиге *Хајдук Станко* Јанка Веселиновића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, стр. 5–7.

Д. Певуља, „Између историјске драме и романтичарске трагедије“, предговор за лектирно издање књиге *Јелисавета кнегиња црногорска* Ђуре Јакшића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, стр. 5–14.

Д. Певуља, „Несатирични и сатирични Радоје Домановић“, предговор за лектирно издање

књиге *Сатире и приповијетке* Радоја Домановића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, стр. 7–14.

Д. Певуља, рецензија за књигу *Чудовиште из Савског језера* Војислава Тодоровића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Ново Сарајево, 2016. године, стр. 291–292.

Д. Певуља, „Приповједачки вијенац између приказивања и поетизовања“, поговор за роман Вељка Черкете *Колијевка љубави*, Бања Лука, 2016. године, стр. 394–398.

Д. Певуља, рецензија за књигу *Киша и млеко* Радислава Милића, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Ново Сарајево, 2016. године, стр. 291–292.

Члан 22. 22. (2 бода)

Чланци објављени у књижевним часописима

Д. Певуља, „Колумне Бранка Чучка“, *Слова о Чучку*, Хан Пијесак, 2017. године, стр. 220–223.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Уводна ријеч“, *Српски преглед*, број 1, Бања Лука, 2017. године, стр. 6–7.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Голгота и васкрс Србије“, текст поводом изложбе Данке Делић *Први свјетски рат у слици и ријечи*, изговорено у Крању 17. 10. 2018. године, *Српски преглед*, број 4, Бања Лука, 2018. године, стр. 237–239.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Поводом текста Српски књижевни језик Љубомира Недића“, *Српски преглед*, број 4, Бања Лука, 2018. године, стр. 262–263.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Свечана бесједа изговорена поводом Савиндана“, *Српски преглед*, број 7, Бања Лука, 2020. године, стр. 182–187.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Пламени језици Петра Кочића“, *Српски преглед*, број 1, Бања Лука, 2017. године, стр. 191–203.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Књижевне и културноисторијске теме Миодрага М. Вулина“, *Српски преглед*, број 4, Бања Лука, 2018. године, стр. 101–108.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Беч: родно мјесто приповједачке умјетности Петра Кочића“, *Српски преглед*, број 3, Бања Лука, 2018. године, стр. 225–234.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Сусретања Предрага Лазаревића“, *Српски преглед*, број 5, Бања Лука, 2019. године, стр. 135–139.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Ратна проза Светозара Ћоровића“, *Српски преглед*, број 6, Бања Лука, 2019. године, стр. 121–130.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Љубитељ просвјештенија: Јован Сундечић о Божидару Петрановићу“, *Српски преглед*, број 8, Бања Лука, 2020. године, стр. 223–235.

Члан 22. 22. (2 бода)

Преглед живота и рада српских научника и писаца

Д. Певуља, „Слободан Јовановић: преглед живота и рада“, *Српски преглед*, број 5, Бања Лука, 2019. године, стр. 143–173.

Члан 22. 22. (2 бода)

Д. Певуља, „Светозар Ћоровић: преглед живота и рада“, *Српски преглед*, број 6, Бања Лука, 2020. године, стр. 153–164.

Члан 22. 22. (2 бода)

Приређени одабрани фрагменти српских писаца са приређивачким напоменама и биљешкама уз текстове

Д. Певуља, „Славни проповједник Гаврил Стефановић Венцловић“, *Српски преглед*, број 7, Бања Лука, 2020. године, стр. 127–131.

Д. Певуља, „Заборављени пјесник и национални радник Васа Живковић“, *Српски преглед*, број 7, Бања Лука, 2020. године, стр. 140–147.

Д. Певуља (приредио и пропратни текст написао), „Српска књига“ Стојана Новаковића, *Прилози настави српског језика и књижевности*, број 9, Бања Лука, 2020. године, стр. 7–20.

Д. Певуља (приредио и пропратни текст написао), „Слободан Јовановић: О културном обрасцу“, *Прилози настави српског језика и књижевности*, број 7, Бања Лука, 2018.

године, стр. 7–15.

Члан 22. 22. (2 бода)

Рецензије

Д. Певуља, рецензија за књигу Љиљане Мачкић: *Књижевно дјело Исаије Митровића*, Бања Лука, 2019. године, објављена у цјелини, стр. 173–176.

Д. Певуља, рецензија за књигу Здравка Миовчића: *У милости тренутака*, Београд, 2019. године, објављен одломак, стр. 122.

Д. Певуља, рецензија књиге Зорана Костића: *Тридесет руских пјесника*, Нови Сад –Пале, 2020. године.

Д. Певуља, рецензија књиге Милке Антић и Новице Антића: *Јасеновац мило село моје*, Београд, 2021. године, објављена у цјелини, стр. 551–553.

Д. Певуља, рецензија књиге Горана Максимовића: *Књижевнокритичка преиспитивања*, Андрићград, 2021. године.

Члан 22. 22. (2 бода)

Уреднички рад

Уредник часописа за филологију, философију, умјетност и науку *Српски преглед* (до сада објављено 8 бројева)

Члан редакције часописа *Прилози настави српског језика и књижевности* Друштва наставника српског језика и књижевности РС

Члан 22. 22. (2 бода)

Уредник библиотеке *Старинар* издавачке куће Бесједа из Бање Луке, до сада објављено 9 књига:

Атанасије Даскал Србин: *О пустошењу српске земље*

Матија Бан: *Сусрети са Његошем*

Радмило Маројевић: *Српска политика о језику, етносу и писму*

Тихомир Остојић: *О Јовану Стерији Поповићу*

Јован Суботић: *Неке черте из повестнице сербског књижества*

Јован Ристић: *Новија књижевност у Срба*

Зоран Арсовић: *Полис и филозофија*

Зоран Арсовић: *Умијеће живљења*

Јован Сундечић: *Живот и рад др Божидара Петрановића*

Члан 22. 22. (2 бода)

Уредник библиотеке *Филологија* Центра за српске студије из Бање Луке, до сада објављено 10 књига:

Горан Максимовић: *Симо Матавуљ и Бока Которска*
Мило Ломпар: *Тама и светлост ништавила*
Миљивој Ненин: *Српских новина Додатак и други додаци*
Токе од месечине: *Поезија и есеји Светислава Мандића*
Предраг Лазаревић: *Прилике и слике*
Драган Стојановић: *Уметнути приповедач*
Наталија Лудошки: *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића*
Љиљана Мачкић: *Атом лирске душе*
Ранко Поповић: *Скућен у ријечи*
Милутин Мићовић: *Његошева Луча*

Члан 22. 22. (2 бода)

Уредник библиотеке *Посебна издања* Центра за српске студије, заједно са Ранком Поповићем и Јованом Пејчићем, до сада објављено 8 књига:

Љубомир Недић: *књижевни критичар двадесетог века*
Славено-српски магазин
Сава Мркаљ: *пјесник и филолог*
Приповедачки свијет Светозара Ђоровића
Здравко Миовчић: *Љубав винопојца*
Ђорђо Сладоје: *Дневник несанице*
Светозар Ђоровић, тематски зборник
Пјесник Гојко Ђого, тематски зборник

Члан 22. 22. (2 бода)

Уредник библиотеке *Лик прошлости* Центра за српске студије из Бање Луке, заједно са Гораном Максимовићем, до сада објављено 6 издања:

Љиљана Мачкић: *Књижевно дјело Исаије Митровића*
Слободан Јовановић: *Огледи*
Гаврил Стефановић Венцловић: *Похвала књизи*
Никанор Грујић: *Беседе*
Васа Живковић: *Стихотворни умотвори*
Стојан Новаковић: *Српска књига*

Члан 22. 22. (2 бода)

Уредник књиге Радивоја Керовића *Мисли и позвања* (Огледи о српским философима), Народна и универзитетска библиотека Републике Српске, Бања Лука, 2020.

Члан 22. 22. (2 бода)

Новински чланци из књижевности и културе

Д. Певуља, „Читајмо Десанку, ненадмашну српску поетесу“, *Глас Српске*, Бања Лука, Год. 77, бр. 15271 (8. 6. 2020), стр. 14.

Д. Певуља, „Као лијепа стварност: документарно-анимирана серија Надежде Ковачевић Лазаревић“, *Глас Српске*, Бања Лука, Год. 78, бр. 15348 (5–6. 9. 2020), стр. 12.

Д. Певуља, „Писани траг бременитог времена“, *Глас Српске*, Бања Лука, Год. 78, бр. 15484 (18. 2. 2021), стр. 18.

Члан 22. 22. (2 бода)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА:

62

УКУПАН БРОЈ БОДОВА

ЗА НАУЧНУ, ОБРАЗОВНУ И СТРУЧНУ ДЈЕЛАТНОСТ:

458

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

На основу увида у изузетну наставно-научну биографију и библиографију проф. др Душка Певуље, издвајамо најзначајније квантитативне и квалитативне показатеље које је кандидат остварио у наставно-научном и научно-истраживачком раду након избора у звање ванредног професора (2015–2020):

[I] Квантитативни показатељи:

[1] Објавио је 4 ауторске књиге (1 научну монографију националног значаја, 1 научну књигу међународног значаја, 1 научну књигу националног значаја, 1 стручну књигу издату од међународног издавача). Објавио је више од 50 библиографских јединица научних и стручних радова: од тога 11 научних радова у часописима међународног значаја, 10 оригиналних научних радова у научном часопису националног значаја, 2 прегледна научна рада у часописима националног значаја, 2 уводна предавања по позиву на научном скупу националног значаја (штампана у цјелини), 1 научни рад на научном скупу међународног значаја (штампан у цјелини), 4 научна рада на научном скупу националног значаја (штампана у цјелини), 3 рада у тематском зборнику од националног

значаја, 1 научну критику у међународном научном часопису, 6 лексикографских одредница у научној публикацији националног значаја, 8 приказа књига, 11 текстова у књижевним часописима. Приредио је за штампу 22 књиге националног значаја, уредио је 3 тематска зборника од националног значаја, као и више од 30 књига у различитим издавачким библиотекама Центра за српске студије у Бањој Луци, уредио је више од тридесет бројева у часописима *Крајина* и *Српски преглед*. Написао је 1 коауторски уџбеник за предуниверзитетски ниво образовања и др.

[2] Одржао је више предавања по позиву у земљи и иностранству, као и више предавања на семинарима и програмима за стручно усавршавање наставника српског језика и књижевности.

[3] Учествовао је на 8 националних научних скупова и конгреса, као и националних научних скупова са међународним учешћем, у земљи и иностранству, из области науке о књижевности.

[4] Изводио је наставу на више предмета из области српске књижевности 18. и 19. вијека, при чему је на студентској евалуацији остварио укупно просјечну оцјену 4,59. Остварио је значајан допринос у развоју научног подмлатка. Издвајамо 1 менторство за степен трећег циклуса, 1 комисију за одбрану докторске дисертације, 4 менторства кандидата за степен другог циклуса студија, 4 комисије за одбрану рада другог степена студија, 11 менторстава за завршни рад првог циклуса студија и др.

[II] Квалитативни показатељи:

[1] Остварио је водећи допринос у области књижевноисторијских истраживања српске књижевности 18. и 19. века (поетике, периодизације, жанрови, писци и дјела, критичари, периодика). Остварио је истраживања у области периодизације српске књижевности 18. и 19. вијека. Остварио је жанровска истраживања, типологије јунака, композиционе и тематско-мотивске интерпретације, контекстуална истраживања, истраживања рецепције, који су најпотпуније дошли до изражаја у монографским студијама о истакнутим писцима (Гаврил Стефановић Венцловић, Захарија Орфелин, Сава Мркаљ, Васа Живковић, Јован Сундечић, Јован Суботић, Ђура Јакшић, Светозар Ћоровић, Петар Кочић, Бранко Ћопић). Посебан допринос у области поетичких истраживања представљају студије у којима се бавио феноменом умјетничких и стилских поступака барока, класицизма, сентиментализма, романтизма, реализма и модерне. Посебан допринос остварио је у истраживању документарно-умјетничких жанрова, а прије свега српске путописне, аутобиографске и мемоарске књижевности (Атанасије Даскал Србин, Гаврил Стефановић Венцловић, Захарија Орфелин). Нарочито је то упечатљиво показано у објављеним монографијама: *Приповједачки свијет Светозара Ћоровића* (2019), *Читање поетика* (2020), *Књижевна историја и национална филологија* (2020).

[2] Остварио је водећи допринос у области истраживања „студија сећања“ и заборављених писаца и дјела српске књижевности 18. и 19. и почетка 20. вијека. Описао је више скрајнутих писаца, попут Јована Сундечића, Васе Живковића, Јована Суботића, Јована Ристића. При томе је истражио био-библиографије заборављених и скрајнутих писаца, изабрао и интерпретирао њихова репрезентативна дјела, са упутама у дотадашњу критичку рецепцију тих писаца и дјела. Посебна пажња усмјерена на разлоге због којих је

изостала каснија рецепција њиховог дјела, најчешће из естетских разлога и новог хоризонта читалачких очекивања, али су чести и примјери намјерног идеолошког заборављања и потискивања. Дјела заборављених писаца сагледана су из перспективе снажног узајамног прожимања регионалних посебности и интегралног књижевног, културног и националног јединства цјелокупног српског народа. Издвајамо студије о Гаврилу Стефановићу Венцловићу, Захарији Орфелину, Сави Мркаљу, Васи Живковићу, Јовану Сундечићу и сл.

[3] Остварио је водећи допринос у приређивачко-критичком и текстолошком раду. Приредио је за штампу више дјела српских писаца 18–19. и 20. вијека: од Атанасија Даскала Србина, Гаврила Стефановића Венцловића, Захарија Орфелина, Саве Мркаља, Васе Живковића, Јована Сундечића, преко Ђуре Јакшића, Стојана Новаковића, Радоја Домановића, до Светозара Ђоровића и Петра Кочића, Тихомира Остојића. Наведени приређивачко-критички рад заснован је на поузданим текстолошким истраживањима, добрим критеријумима за одабир дјела, као и веома добрим пратећим коментарима, те интерпретативним уводним студијама.

[4] Остварио је водећи допринос у књижевнокритичким студијама посвећеним савременим књигама, писцима и појавама у српској књижевности. Карактерише их прецизност у тумачењу и поуздани вриједносни судови. Показао је подједнака интересовања за књиге савремене прозе, романа и приповијетке, као и за поезију, за књиге књижевнокритичких огледа. Значајне критичке текстове посветио је бројним српским пјесницима, попут Рајка Петрова Нога, Гојка Ђога, Ђорђа Нешића, Зорана Костића и др. Важно мјесто заузима и критичка рецепција научних студија и расправа из српске књижевности, највише из области 18. и 19. века (Јован Суботић, Стојан Новаковић, Слободан Јовановић, Тихомир Остојић, Јован Деретић, Бранко Милановић, Петар Милосављевић, Душан Иванић, Предраг Лазаревић и сл.). Најпотпуније је овај аспект рада дошао до изражаја у књизи *Читање поступака* (2018), као и бројним другим текстовима који су објављени у научној и књижевној периодици. Овај сегмент рада потврђен је и бројним учешћима на књижевним трибинама приликом представљања нових књига, као и у бројним истакнутим комисијама и жиријима за додјелу књижевних награда.

[III] Приједлог кандидата за избор у академско звање:

На основу свих научних, образовних и стручних референци наведених у овом извјештају, као и испуњених законских услова за избор у звање, Комисија предлаже Наставно-научном вијећу Филолошког факултета и Сенату Универзитета у Бањој Луци да **проф. др Душка Певуљу изабере у академско звање редовног професора** за ужу научну област Српска књижевност и култура са компаратистиком и теоријом књижевности.

У Нишу, Београду и Бањој Луци,
март 2021. године

Проф. др Горан Максимовић

Проф. др Мило Ломпар

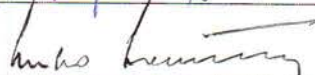
Проф. др Ранко Поповић

Потпис чланова комисије

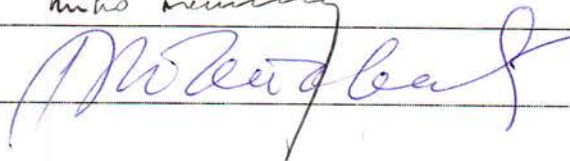
1.

Handwritten signature of Goran Maksimović in blue ink, written over a horizontal line.

2.

Handwritten signature of Milo Lompar in blue ink, written over a horizontal line.

3.

Handwritten signature of Ranko Popović in blue ink, written over a horizontal line.